

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper (przewodniczący)

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa Wojskowego Spółdzielczego Zrzeszenia Budowy Domów Jednorodzinnych „C.(...)” w K.

przeciwko T. D., W. C., I. D., E. G., W. H., T. F., W. J., H. J., S. K., D. K., J. K., J. Ł., M. M., A.N., W. O., W. O., W. P., W. P., J. S., W. S., J. Ś., B. Ś. i H. M.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 października 2010 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 14 stycznia 2010 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie i zasądza od powoda na rzecz pozwanego J. K. 450 (czteryście pięćdziesiąt) zł kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w K. „ustalił z urzędu wartość przedmiotu zaskarżenia skargi kasacyjnej strony powodowej przeciwko pozwanym T. D., W. C., I. D., E. G., W. H., T. F., W. J., H. J., S. K., D. K., J. K., J. Ł., M. M., A. N., W. O., W. O., W. S., H. M. oraz solidarnie J. Ś. i B. Ś. na kwoty po 3 411,36 zł, w miejsce kwoty 68 782,28 zł wskazanej przez stronę powodową”, odrzucił skargę kasacyjną i

umorzył postępowanie odnośnie wniosku strony powodowej o zwolnienie od kosztów sądowych.

Z uzasadnienia postanowienia wynika, że wskazana w skardze kasacyjnej strony powodowej, wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 24 września 2009 r., sygn. akt II Ca (...), wartość przedmiotu zaskarżenia jest tożsama z wartością przedmiotu sporu ustaloną w postanowieniu Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 września 2006 r., sygn. akt I C (...), wydanym w związku z badaniem właściwości rzeczowej sądu. Zażalenie strony powodowej, kwestionujące przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w K. jako właściwemu rzeczowo, zostało oddalone.

Podkreślając, że przytoczone postanowienie z dnia 21 września 2006 r. nie stanowi przeszkody do sprawdzenia oznaczonej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia, Sąd Okręgowy uznał, iż wniesiona przez stronę powodową skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, ponieważ wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Po stronie pozwanych w sprawie zachodzi bowiem współuczestnictwo formalne. Wartość roszczeń dochodzonych od każdego z nich, określona w pozwie w wysokości po 3 411,36 zł, nie podlega zatem zliczeniu. Skarga kasacyjna podlega więc odrzuceniu jako niedopuszczalna ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398² § 1 k.p.c.). W konsekwencji bezprzedmiotowe stało się postępowanie dotyczące wniosku o zwolnienie strony powodowej od kosztów sądowych (art. 355 § 1 w związku z art. 361 i 391 § 1 k.p.c.).

W zażaleniu strona powodowa zarzuciła naruszenie art. art. 26 w związku z art. 25 § 2 i 3 k.p.c., art. 19, art. 21, art. 72 § 1 oraz art. 328 § 2 k.p.c. i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie powinno budzić wątpliwości, że zgodnie z art. 368 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c. sąd odwoławczy może sprawdzić oznaczoną w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia. Znajdują wówczas odpowiednie zastosowanie przepisy art. 19-24 i 25 § 1 k.p.c. Przeszkody do zweryfikowania oznaczonej przez stronę powodową wartości przedmiotu zaskarżenia nie mogły zatem stanowić – wbrew zarzutowi skarżącej – przepisy art. 25 § 2 i 3 k.p.c. oraz art. 26 k.p.c., ponieważ nie znajdują one zastosowania przy sprawdzaniu wartości przedmiotu zaskarżenia.

Nie budzi także wątpliwości stanowisko Sądu odwoławczego, że po stronie pozwanych zachodzi współuczestnictwo formalne. Kwestia charakteru

współuczestnictwa pozwanych w sprawie o dopłaty do udziałów budowlanych była przedmiotem wypowiedzi w piśmiennictwie. Należy podzielić wyrażone tam zapatrywanie, że w takiej sprawie przedmiot sporu stanowią – w rozumieniu art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c. – zobowiązania jednego rodzaju, oparte na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej. Nawiązując do treści żądania pozwu i przytoczonej na jego uzasadnienie podstawy faktycznej i prawnej, Sąd Okręgowy trafnie uznał, że taka sytuacja zachodzi w rozpoznawanej sprawie. Zarzut naruszenia art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c i art. 328 § 2 k.p.c. należało zatem uznać za nieuzasadniony.

W wypadku współuczestnictwa formalnego kilku pozwanych w sporze o dopuszczalność skargi kasacyjnej – co wynika z ugruntowanego orzecznictwa – decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia każdego z połączonych formalnie powództw przeciwko każdemu z pozwanych. Innymi słowy, o wartości przedmiotu zaskarżenia nie decyduje suma poszczególnych przedmiotów zaskarżenia, ale wartość każdego z nich z osobna (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 31 sierpnia 1936 r., C III 169/35, OSP 1936, nr 9, poz. 546, i z dnia 15 kwietnia 1997 r., I CKN 154/97, niepubl.). Podniesiony przez skarżącą zarzut naruszenia art. 19 i 21 k.p.c. jest zatem również nieuzasadniony.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ i art. 98 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).